

KAAT

Zbyněk K. Holub

BD

Asterion

KAAT

aneb

historiky Cechu Eldebranských katů

Zbyněk Kučera Holub

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

OBSAH

Sběratel srdcí	5
Černý den	24
Zpívající meč	47
Spravedlivý a trestající	73
Tam, kde se rodí mraky.....	112
Sekhi.....	133
Krumpáč a motyky aneb historka hrobnická	164
Veličenstvo kat.....	187

SBĚRATEL SRDCÍ

Psí štěkot se nesl zasněženou krajinou. Trojice mužů nemilosrdně poháněla spřežení k většímu spěchu. Jejich vousy a obočí pokrývala vrstva zmrzlé jinovatky. Tenký nános sněhu spočíval na kožešinových čepicích a dlouhých kabátech, které psovody chránily před pronikavým mrazem. Obloha rychle temněla v předzvěsti blížící se sněhové bouře.

Dva z mužů byli drsní a nelítostní severané, kteří se zalekli máločeho. Dnes však jejich strnulé tváře odrážely obavy. I přes ostré tempo, které psi nasadili, to bylo do Hovgorotu ještě celou hodinu cesty. Snad je krvelační démoni z ledových plání pro dnešek ušetří a oni se stihnou včas ukrýt před běsnícími živly.

„Prásk!“ Vůdce psího spřežení zakňučel bolestí, když na jeho hřbet dopadly kožené dűtky. Psovod se napřáhl k dalšímu úderu, ale nedokončil jej. Místo toho se vyděšeně podíval na svého druha, zda také vidí to, co on. Jako duch se necelých deset metrů před nimi vynořil jezdec. V cestě jim stála vysoká temná silueta na šedivém koni.

Třetí muž, drobný tlouštík s baculatými tvářemi, pokynul psovodům, aby zastavili spřežení. Psi se zarazili těsně před cizincem. Neklidně kňučeli.

Oba severané tasili dlouhé tesáky a zvědavě si neznámého prohlíželi. Byl to snad lupič? Takhle osamělý, a právě nyní, když se nebesa chystala propuknout v běsnění?

Jezdec musel měřit dobré dva metry. Jeho postavu halil kabát z kožešiny bílého medvěda, ze stejného materiálu byla i kožešinová čapka. Nebylo mu vidět do tváře, tu zakrýval černý šátek. Zůstával jen průzor pro oči, chladné, bledě modré,

ve kterých se zračila snad ještě větší zima, než jaká panovala v okolních ledových pláních.

„Abgir z Turionu?“ ozval se zpoza šátku hluboký drsný hlas.

„Kdo se ptá?“ odvětil mu tlustý muž, který zatím zůstával za zády psovodů. V jeho otázce zazněla obava. Tímto jménem ho už dlouho nikdo neoslovil...

„Ty jsi Abgir z Turionu?“ opakoval cizinec otázku ostřejším tónem.

Plouštík zbledl. Jeho zrak padl na jílec dlouhého meče, který měl jezdec zavěšený u sedla. Pochopil.

„Zabte ho!“ vykřikl a sám se chopil zdobeného krátkého meče.

Oba psovodi vyrazili vpřed naráz. Cizincův kůň se postavil na zadní a vyhodil předními kopyty. Dvakrát, třikrát. Psi se divoce rozštěkali, zatímco se jejich pánové jen těžce sbírali se zakrvácenými obličejí ze země. S rozbitými nosy si nevěřícně prohlíželi vysokého muže, který se s elegancí svezl ze sedla do sněhu. V ruce náhle třímal podivně zakřivený obouruční meč, uzpůsobený pro držení v jedné ruce.

Tesáky seveřanů ležely ve sněhu, věděli, že se pro ně nestihnou sehnout včas. Se zarputilostí vlastní svému lidu se o to však přece jen pokusili.

Švih vlevo, švih vpravo. S neuvěřitelnou lehkostí rozdával cizinec rány plochou stranou čepele. Oba psovodi se znovu ocitli na zemi. Krev z jejich zpřeražených nosů kazila panenskou čistotu sněhu.

Neznámý jezdec vyňal zpod lemu kabátu zapečetěný pergamen a bez jediného slova ho podal Abgirovi.

Tomu poklesla čelist a ještě viditelněji zbledl, když na zeleném pečetním vosku rozeznal symboly jednorožce a rohu hojnosti. O nic se nepokusil. Němě převzal svitek a rozlomil

pečet. Než dočetl, byl ve tváři skoro nerozeznatelně bílý od okolního sněhu.

„Dva roky...“ hlesl Abgir.

„Jsem vám k dispozici,“ pravil cizinec a postavil se s mečem do šermířského střehu, jak tomu bylo zvykem na dvorech v daleké Danérii.

Abgir si ho chvíli prohlížel. Pak se ohlédl za sebe, k saním, na kterých se pod dekou rýsovalo tělo a vedle něj malý uzlíček – dítě.

„Ne,“ hlesl.

Jeden ze severanů se probral z bezvědomí a s námahou se posadil do sněhu. Z tváře mu crčely krvavé stroužky.

„Pohřbete nás vedle sebe a hrob neoznačte,“ zvolal na něj Abgir. Pak kývl na cizince.

„Celé dva roky... muselo to přijít. Věděl jsem, že mne najdete. Čekání na dnešek bylo strašné. Mou ženu to zničilo,“ pravil smutně a naposledy se ohlédl na nehybné tělo ležící na saních.

„Nepřežila narození našeho syna,“ dodal smutně.

Poklekl před dlouhánem a sklonil hlavu. Ten si stoupl po jeho pravé straně.

„Poslední přání?“ zeptal se Abgira, zatímco zrakem zkušeně hodnotil sílu tloušťkova krku. Jako by viděl skrz jeho kůži, vybíral si vhodné místo mezi obratli.

„Postarej se o mého syna, dej mu domov...“ zavzlykal Abgir.

„Stane se!“ pravil cizinec a jedinou ranou mu srazil hlavu do sněhu. Krev se rozstříkla a hned z ní začala stoupat pára.

Zmračený psovod tomu všemu přihlížel s hrůzou. Nechápal, čeho se právě stal svědkem. Že by to byl sám vládce sněžných démonů? Jako v odpověď se zablesklo a vzápětí zahřmělo.

Neznámý muž zalovil ve vaku u svého sedla a vylovil z něj zvláštní truhličku z černého dřeva. Pak si sundal černé rukavice, které měl na rukou, a obrátil Abgirovo tělo na záda. Zalovil pod dlouhým srstěným kabátem a vytáhl zahnutou dýku s úzkým ostrím. Rozpáral mrtvému hrud' a vnořil do ní ruku až po zápěstí. Chvilí pátral a potom škuhl. Vyrval ještě se chvějící srdce. Otevřel truhličku, rozdělenou do tří částí. Na dně každé z nich byl vyrytý erb a pod ním jméno. Abgirovo srdce vložil do levé přihrádky.

Psovod se trásl hrůzou, tohle dalece překračovalo i jeho severskou otrlost. Kdo byl ten strašlivý cizinec? Zapátral pohledem ve sněhu vedle sebe. Jeho druh byl ještě stále v bezvědomí, nic z toho neviděl. Tohle mu nikdy neuvěří. Pokud ovšem zůstanou na živu.

„Pohřbete je, jak si přál!“ poručil mu jezdec, zatímco si ve sněhu čistil zkrvavené ruce.

Seveřan němě přikývl. Z té bytosti čišela rozhodnost a síla, které se neuměl vzepřít.

Ze saní se ozval dětský pláč.

* * *

Venku zaburácelo přesně ve chvíli, kdy se otevřely dveře. Vítr zavál do krčmy oblak sněhu a řev bílého pekla přehlušil hlasy hostů. Zraky všech se obrátily ke vchodu, kde se objevila postava dvoumetrového hromotluka.

Kat se rozhlédl po nálevně. Většina stolů byla plně obsazena. Až úplně vzadu, vedle krbu, byl jeden téměř prázdný. Stál tam odstrčený od ostatních a u něj seděl osamoceně jediný muž. Dlouhán nevěnoval zvědavým hostům jediný pohled a prošel mezi nimi na konec místnosti.

Pověsil mokrou čepici a kabát na skobu u krbu. V jeho rukou se objevil malý raneček, který až dosud skrýval na prsou.

Od okolních stolů se zvedl vzrušený šepot. Dítě! To dvoumetrové chlapisko přijde uprostřed sněhové bouře a nese si malé dítě! A to není všechno, on si s ním sedne rovnou ke stolu místního mistra popravčího!

Muž naproti dosud nezvedl pohled ode dna poháru. Pozorně si v něm prohlížel zbytek červené tekutiny. Až tiché zavzlykání dítěte ho přimělo věnovat příchozímu pozornost.

„U všech sněžných řasů,“ zalapal po dechu.

Jeho nečekaný spolustolovník byl zvláštní zjev. Holohlavý, s dlouhou černou bradkou a sumčím knírem. Navíc na kolenou choval mimino. To ale nemohlo Davona, mistra popravčího Hovgorotu, vyvést z míry. Jeho pohled zůstal upřený na zbrani, kterou si cizinec opřel o stůl. Černá rukojeť meče byla vytvarována do podoby kočky a v místech, kde měla oči, se leskly smaragdy.

„To je...“ nedopověděl a nevěřicně na příchozího pohlédl s otevřenými ústy. Promnul si vous a hodil do sebe zbytek vína.

„Co si bude pán přát?“ zeptal se mezitím Kata drobný mužík, hospodský, který si dodal odvahy a opatrně přicupital blíž.

Kat beze slova ukázal na číši, kterou Davon právě dopil.

„A hrnek mléka,“ dodal, když pohlédl na děcko ve svém klíně.

Za chvíli už hostinský donesl, oč si podivný host žádal.

Devon byl malý zavalitý chlapík s krátce střiženými kaštanovými vlasy. Tik v levém oku prozrazoval, že je očividně nervózní.

„Chutná?“ zeptal se, když se cizinec napil.

„Není špatné,“ řekl Kat a dolil si z přistaveného hliněného džbánu.

V krčmě Severní vítr panovalo dusné ticho. Hosté si pokračmu prohlíželi dvojici u krbu a šeptem se dohadovali, kdo

asi může být podivný příchozí, který se opovážil přisednout ke stolu mistra popravčího. To místo bylo zapovězené. Co jejich paměť sahala, nikdy si tam nikdo nedovolil posadit, i když byla všechna ostatní obsazená. Stůl v koutě u krbu patřil odjakživa pouze místnímu katovi.

„Červený jako krev, co?“ chraplavě se zasmál Davon a po sousedovu vzoru si také dolil.

Kat se zahleděl do vína, jako by z něj snad mohl něco vyčíst. Stále mlčel.

Davon si dodal odvahy a pokusil se navázat rozhovor.

„Většinou ho dám tak na dvě rány. Ale někdy to nevyjde. To když má moc tlustej krk. Nebo tuhle, když jsme dlouho do rána obcovali se starou. Chyběla mi pak síla a musel jsem ho řezat na čtyřikrát. Kvičel jako podřezávaný prase,“ zasmál se a pohledem žádostivě zavadil o cizincův meč.

„Chce to cvik,“ odpověděl konečně Kat. „Pravidelně trénovat. Setnout tak dva, tři denně. Pak to dostaneš do ruky.“

„Hmm,“ zamyslel se Davon. „Ne, že by u nás soudy nevyráběly rychle nový klienty. Ale tresty jsou různý. Nedá se pořád jenom sekat krky, i když to mne baví nejvíc. Někdy daj odsouzenýho roztrhat párem volů nebo sežrat psům. Jindy ho přivážeme za koně a ten ho vláčí, až je z něj jenom krvavá kaše. To vy z Cechu ale neděláte, jste víc nóbl, co?“ zahihňal se a říhl si.

„Potřeboval bych nějaké informace, příteli. Důvěrné,“ zdůraznil Kat a rozhlédl se po místnosti. Davon ho následoval.

Několik zvědavců rychle odvrátilo zrak. Byli pověřiví. Dívat se katovi do očí znamenalo neštěstí.

O hodinu později ustalo běsnění živlů a zasněženými uličkami Hovgorotu, dřevěného hradiště, procházely dvě postavy. Menší tloušťík se opíral o dvoumetrového obra a lidé už zdaleka této podivné dvojici uhýbali z cesty. Zkřížit cestu katovi

přinášelo smůlu a rychlou cestu na popraviště. Alespoň tak se to říkalo; a pověřám se tu nikdo neodvážil protivit.

Davon zabušil pěstí na dvířka malého domku. Stál na samém severním okraji gorogu, osaměle, několik desítek metrů za poslední ulicí.

Ozvaly se loudavé kroky a zavržení. Zpoza dveří vykoukla rozčuchaná hlava maličké ženy, která byla Katovi sotva po pás.

„Kdes byl, starej?“ zaskřehotala a vlepila Davonovi z každé strany políček. Musela si přitom stoupnout na špičky dřeváků, aby dosáhla. „Zase jsi chlastal? A to máš zítra dvě popravy. Koukej mazat domů, nebo...“ za její odmlkou se skrývala hrozba.

Davon sklopil zrak a nenápadně šťouchnul Kata do boku.

„Kdyžtak se někdy stav,“ hlesl tiše a chtěl rychle zmizet ve dveřích. Dlouhán ho ale chytil za rameno. Do náruče mu vtiskl dítě, které až dosud nesl ukryté pod kabátem.

„Postarej se o něj, já se vrátím,“ pravil tiše.

Dveře se s hlasitým prásknutím prudce zavřely a z domku zazněl tázavý ženský hlas, následovaný Davonovým plačtivým vysvětlováním.

* * *

Kat se vracel ztichlou noční ulicí. Občas minul železný koš s dřevěným uhlím, který se staral o osvětlení. Nebyl spokojený, nezjistil vše, co potřeboval vědět.

Někde před sebou zaslechl přibližující se kroky a šepot.

„Už nemohu, nech mne tu, uteč!“

Zahnul za nejbližší roh, ukryl se ve stínu a čekal. Záhy se vynořila dvojice postav. Vyšší patřila mladíkovi, společně s ním se pod jedním kabátem ukrývala dívka. Drkotala zuby a kulhala.

Mladý muž sevřel děvče pevněji kolem ramen a zkontroloval, zda ji kabát dostatečně chrání před mrazem. Jeho družce mohlo být sotva šestnáct a jemu tak dvacet let.

Ozvaly se další hlasy. Rychle se přibližovaly.

„Uteč! Prosím, uteč!“ Dívka se vyprostila ze sevření a Kat spatřil, že je oděna pouze do lněné košile, na mnoha místech pokryté krvavými skvrnami. To už se ale na ulici objevila čtveřice ozbrojených mužů. Hluboko do tváří měly natažené kapuce a zpod dlouhých šedých pláštíků prosvítaly cvoky pobité kožené vesty.

Mladík se postavil před dívku, aby ji mohl chránit tělem. V ruce se mu objevil zlomený meč. Chyběly tak dvě třetiny čepele.

„Zahod' tu hračku, chlapečku,“ zasmál se chraptivě jeden z ozbrojenců. On i jeho druhové třímali v rukou severské dlouhé tesáky.

„Neslyšíš, burane?“ přizvukoval prvnímu další.

Čtyři muži pomalu obstoupili mladý pár a výhružně mávali zbraněmi. Dívka se rozplakala a vši silou se přitiskla k tělu svého druha. Ten ji jednou rukou objal, zatímco se snažil druhou držet útočníky v odstupu. Ti propukli v smích.

„Jak chceš, chcípáku,“ obořil se na něj opět první z ozbrojenců, zřejmě vůdce. „Tu holku si vezmem tak jako tak, ale napřed si pohrajeme s tebou! Zmrzačil jsi mi dva chlapy, za to zaplatíš životem!“

„Nechte ho!“ vzlykala dívka. „Půjdu s vámi, jen ho u všech bohů nechte!“

V odpověď se jí ozval hrubý chechot.

„To víš, že půjdeš, holčičko,“ zavrčel muž za jejími zády. „A než tě odvedeme k našemu pánovi, tak si spolu hezky užijeme!“

„Ty odpornej hajzle!“ vykřikl mladý muž a vrhl se proti němu s napřaženou dýkou. Dívka upadla na zem, kde se zhroutila v pláči. Ozbrojenc vyrazil mladíkovi jedním máchnutím dlouhého tesáku z ruky to, co zbylo z meče, a ranou pěstí ho udeřil do hlavy. Mladý muž se zakymácel a jako podřátý se svalil na zem. Ostatní útočníci k němu přiběhli a začali do něj kopat.

V tu chvíli se ze stínu domovních zdí vynořila vysoká postava.

„Dost!“ ozval se tichý, ale dobře zřetelný hlas.

Muži ustali v kopání do bezvládného těla a se zbraněmi v pozoru se obrátili proti nezvanému vetřelci, který se je opovážil vyrušit.

„Jdi si po svých!“ přikázal mu jejich vůdce. „Táhni vodsad, nebo taky jednu chytneš.“

Kat popošel na vzdálenost dvou kroků, zhruba tolik činila délka meče, který se nyní zčistajasna objevil v jeho černých rukavicích. Ozbrojenci ani nestačili zpozorovat, jak to udělal.

„Teď odejděte... nebo zemřete,“ pravil Kat a svůj meč namířil do střehu. Na jeho čepeli se cosi ohnivě zalesklo. Možná to byl pouze klam, způsobený odleskem plamenů z kovových košů. Muži před ním se však zatřásli. Po zádech jim přejel podivný mráz.

„Na něj chlapi, zabte ho!“ zavelel vůdce útočníků.

Jeho lidé vyrazili proti Katovi, zatímco on sám zůstal stát za nimi a křikem jim dodával odvahy.

Kat sklopil hrot meče téměř až k zemi a ustoupil o krok doprava. První z ozbrojenců promáchl naprázdno místem, kde ještě před chvílí stál. Než se stačil ze svého výpadu vrátit zpět, Kat prudce vymrštil meč vzhůru a rozpáral ho od rozkroku až ke krku. Na zem se vyvalila hromada vnitřností. Ostatní útočníci se zarazili překvapením. To Katovi stačilo,

aby poklekl na koleno. Přehodil si meč nad hlavou z jedné dlaně do druhé, takže ostří zavířilo v oblouku. Jako by zbraň nic nevážila. Dva muži, kteří se na něj chystali zaútočit z levé strany, upustili tesáky a chytili se za krky, z nichž v pravidelných intervalech cákala krev. Se smrtelnou hrůzou v očích se dívali jeden na druhého a uvědomovali si rychle přicházející konec. Kat kousek poodstoupil, aby krvavé krupěje neposkvřinily jeho bílý kabát.

Už zbýval pouze poslední z ozbrojenců, vůdce. Kapuca se mu sesunula z hlavy a odhalila vlasy sestřihané na ježka. Byl mladý, mohlo mu být sotva něco přes dvacet. Drkotal zuby a křečovitě tiskl rukojeť zbraně. Jen délka tesáku ho dělila od toho strašného nočního přízraku.

„Kdo, kdo jsi?“ vykoktal ze sebe. „T-tohle n-není t-tvůj boj...“ skuhral úzkostí.

„Možná není,“ konstatoval Kat a postavil se do střežu. Hrot meče namířil na protivníkovu hrud'. Ten zašilhal do strany, zda by někde nebylo cesty k úniku. Věděl, že jestli začne utíkat, nepřítel ho rychle zabije. Zhluboka se nadechl a podnikl výpad. Oči mu téměř vyskočily z důlků, když se podíval pod sebe. Naběhl na Katův meč, který jím prošel naskrz. Sníh kolem jeho bot se barvil krví.

„N-nechci umřít...“ hlesl skomírajícím hlasem.

„Všichni umřeme, dříve nebo později...“ odvětil mu klidným hlasem Kat a trhnutím z něj vyprostil zbraň. Vůdce ozbrojenců se zhroutil ve smrtelné křeči. Kat mu pohlédl zpříma do očí a zpod kabátu vytáhl zahnutou dýku. Rychlým bodnutím do srdce ukončil protivníkovu trápení.

Dívka sledovala celou krvavou scénu s podivným nepřičetným úsměvem ve tváři. Dlaněmi hladila ve vlasech svého druhá, jehož hlavu si položila do klína. Byl v bezvědomí.

Kat si zkoumavě prohlédl mladý pár.

„Proč vás pronásledovali?“ zeptal se.

Děvče neodpovídalo, hledělo skrz něj kamsi do dále. Promrzlé tělo zakrývala pouze lněná košile, plášť jejího přítele ležel opodál. Z nebe se začaly snášet sněhové vločky.

Kat vzal plášť ze země a položil ho dívce na ramena. Všiml si, že se jí přes záda táhnou krvavé rány od biče. Vytáhl ze záhradří plechovou placatku a sňal z ní víčko. Vpravil děvčeti do úst doušek, až se rozkuckala. Potom přiložil hrdlo k mladíkovi nosu a chvíli ho tam tak ponechal. Tomu začalo škubavě v obličeji a posléze pootevřel oči.

Kat postavil oba na nohy. Sotva stáli. Uchopil každého z nich kolem pasu a vydal se ulicí na sever. Brzy je zahalila hustá chumelenice.

* * *

„Cos mi to sem přivedl?“ ptal se Davon Kata a neklidně přejížděl očima mladý pár, který se k sobě tiskl na hrubé lavici v rohu místnosti. „Kdes je sebral? Odkdy se tvůj Cech stará o děcka?“

Kat dívce ošetřil zranění na zádech. Byla hluboká, ale bylinková mast z nich rychle brala horkost. Kat věděl, jak bolest způsobovat, ale také ji dokázal utišit. Někdy bylo žádoucí, aby odsouzený vydržel do dalšího mučení, a proto ho mezi jednotlivými „úkony“ musel umět zotavit.

Mladík na tom byl podstatně lépe než jeho společníci. Vlasy měl spleené blátem a krví a obličej plný modřin. Už však plně nabyl vědomí a se zájmem pozoroval muže, který je zachránil.

„No nic, dáš si pivo?“ navrhl Davon Katovi, když pochopil, že z něj nic kloudného nedostane.

Kat si všiml mladíkova pohledu, který upřel na stůl se džbánem pěnivého moku. Podal mu korbel.

„Proč vás napadli?“ zeptal se, zatímco mladý muž usrkával a s obavami sledoval svou družku. Byla to dobře stavěná plavovláska s velkýma modrýma očima. Storabka.

„Máme se rádi,“ vysvětloval mladík. Měl černé kadeřavé vlasy a jemné rysy. Nebyl to severan.

„Jsem poručíkem almendorské armády, sloužím u malé vojenské posádky tady v Hovgorotu,“ pokračoval. „Je přísně zakázáno, aby se almendorský voják přátelil se storabskou dívkou. Pro severany jsme okupanti, nenávidí nás. Když Pionin otec zjistil...“ nedomluvil. Do řeči mu totiž skočil vyjevený Davon.

„Tohle je Piona, dcera vladyky Hardavy?“ křičel rozčileně a rychle do sebe hodil zbytek piva, který zůstal ve džbánu na stole. „To je teda pěkný nadělení. Měls je nechat tam, kde byli,“ obořil se na Kata. „Tohle je pěkněj malér. Jestli má Piona něco s tímhle...“ nevráživě si změřil mladíka, „... tak jí můžu rovnou sundat hlavu. Ale spíš holku čeká vláčení za párem volů a nějaký to žhavý náradíčko,“ zamyslel se a prohlížel si dívku, jako by odhadoval, kolik toho asi vydrží.

„Vladyka Hovgorotu nechal zbičovat vlastní dceru?“ zajímal se Kat.

„Ano,“ hlesla Piona a přitulila se ke svému milému. „Můj otec je krutý, nezná s nikým slitování. S nikým,“ zdůraznila a rozplakala se.

„Je to Storab,“ doplnil hrdě Davon, zatímco doléval džbán ze sudu pod stolem. „Almendor má v Hovgorotu vojenskou posádku, ostatně jako ve všech větších sídlech tady ve Storabsku,“ zachmuřil se. „Pan Hardava tu trpí Almendořany jen hodně těžce. Je nepřipustný, aby si jeho dcera něco začínala s důstojníkem Východního království,“ podíval se téměř vyčítavě na mladíka.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Kat Pionina přítele.

„Borbos,“ zašeptal a objal děvče kolem ramen. Jemně a opatrně, aby se nedotknul čerstvě ošetřených ran.

„Takže Borbosi,“ pravil zamyšleně Kat. „Zůstanete teď nějaký čas tady u Davona, do doby, než pro vás pomine nebezpečí.“

„Zbláznil ses?“ zakvílel malý mistr popravčí hrůzou. „Jestli se zjistí, že u sebe ukrývám dceru vладыky s jejím alمندorským milencem, je se mnou i s mojí živností konec. A jsem zvědav, kdo pak bude sekat mojí hlavu,“ přešel si ve výmluvném gestu prstem kolem krku.

„Neřeš,“ zavrčel Kat. „A dej sem to pivo. To mne tu necháš o suchu?“

Davon něco nesrozumitelného zamumlal a podal Katovi plný korbel.

„Kde máš ženu?“ zeptal se ho Kat a v očích se mu objevily jiskřičky. Poprvé za tu dobu, co s ním Davon byl, se tvářil jinak než ztělesnění smrti.

„Už spí, spolu s malým,“ sykl mrňous a vyděšeně se kolem rozhlédl, jako by se tu jeho žena mohla znenadáni objevit.

„Hledám dva muže, Revona a Birhu z Turionu, neříká ti to něco?“ ptal se dál Kat Davona. Ten se zamyslel, až samým úsilím zrudl v obličejí.

„Nikoho takovýho neznám, alespoň ne pod tímhle jménem, co já vim,“ dumal.

„Mám informace, že sem asi tak před dvěma roky přišli dva Danéřané,“ pokračoval Kat. „Jednomu je padesát let, druhému třicet. Jsou to bratři a šlechtici.“

Davon odmítavě vrtěl hlavou, ale dívka na lavici sebou překvapeně trhla.

„Znáš je snad?“ obrátil se na ni Kat.

„Před dvěma lety přišli do Hovgorotu dva cizinci z Danérie. Říkali si Revun a Biru. Můj otec je vzal do svých služeb,“ zašeptala. „Revun je volchv,“ dodala pak s úzkostí v hlase.

„Ovládá kouzla, čaroděj,“ dodala na vysvětlenou, když spatřila Katův nechápatý výraz.

„To by mohli být oni,“ pravil Kat. „Kde jsou teď?“

„Revun odešel asi před půl rokem na sever, do ledových plání,“ odpověděl za Pionu Borbos. „Vladyka Hardava s ním poslal své nejlepší muže. Říká se, že pryč šli hledat nějaké rozvaliny, pozůstatky po dávno vymřelé rase obrů. Revunův bratr Biru tu zůstal. Vladyka jej přijal za rádce. Biru se ucházel o ruku Piony,“ doplnil poručík temně.

„Aspoň tedy jeden ptáček,“ usmál se spokojeně Kat.

„Nemohu tu zůstat, musím se ihned hlásit u velitele posádky,“ ozval se Borbos. „Povím mu, co se dnes v noci stalo. Skoro jsem zabil dva Storaby. Kdy by mi nezlomili meč... Potrestá mne, už nikdy neuvídím svou Pionu,“ zasmušil se.

Skrz zabedněné okenice dolehl do místnosti ruch, cosi narušilo noční klid gorogu. Křik, rámus a dusot mnoha nohou.

„Půjdu se podívat, co se děje,“ rozhodl se Davon.

Za chvíli byl zpátky a v tváři se mu zračilo zděšení.

„Vladyka Hardava hledá dceru. Chystá se zaútočit na sídlo almendorské posádky!“ pronesl zdrceně. Svezl se na lavici a pohledem probodával mladý pár.

„Musím za svými druhy!“ vykřikl Borbos a prudce vstal z lavice. „Musím vše vysvětlit!“

„Nechod, už tě nikdy neuvídím!“ plakala Piona a pevně mu svírala ruku. Nechtěla ho pustit.

„Miluji tě!“ zašeptal dívce do ucha a dlouze ji políbil.

* * *

V ulicích Hovgorotu panoval zmatek. Lidé se vzrušeně dohadovali, co se stalo.

„Řádí tu vrah!“ křičeli jedni.

„Almendořané unesli Hardavovu dceru,“ tvrdili jiní.

Kat a jeho mladý společník došli do jižní části gorogu, kde stál opevněný dvorec, obývaný almendorskou vojenskou posádkou. Před lety poskytlo Východní království storabskému králi přátelskou výpomoc při zastavení povstání, které zachvátilo jeho zemi jako ničivá vichřice.

„Země je slabá, povstalci se mohou brzy pokusit o další převrat,“ tvrdili Almendořané a jako gesto přátelství ponechali ve Storabsku část své armády. Hněv zdejších knížat a vladyků rok od roku vzrůstal. Jak dlouho ještě budou muset snášet vetřelce ve své zemi? Hledali důvody, které by jim umožnili střetnout se s nenáviděnými okupanty. A vladyka Hardava dnes takový dostal.

Almendorský oddíl v Hovgorotu nebyl velký, i s Borbosem a svým velitelem čítal dvanáct mužů. Většina z nich teď stála na ochozu dřevěné palisády, která dvorec obklopovala. Se samostříly v rukou shlíželi na více jak pětinasobnou přesilu severanů před branou. Ti na ně pro změnu mířili z krátkých luků a hroty oštěpů. Na palisádě, přímo nad branou, stál almendorský kapitán. Stejně jako jeho muži byl i on oděný do kroužkové košile, přes kterou měl nasazený hrudní plát. Ruce a nohy chránily kovové nátepníky a náholeníky, hlavu pak špičatá přilbice. Přes tělo měl přehozený varkoč, vyvedený v almendorských barvách. Červená lemovaná zlatou, se zlatým drakem, znakem Východního království, na hrudi.

Storabové před opevněným dvorcem byli typičtí severané. Dlouhé rozpuštěné plavé vlasy, kožešiny, v rukou kromě luků a oštěpů také tesáky nebo sekyry. V jejich čele stál vladyka Hardava, starší muž s hustým plnovousem a zarputilým vý-

razem ve tváři. Vlasy měl spletené do dvou dlouhých copů a v rukou svíral těžkou obouruční sekyru. Za jeho zády se hrbil hubený zrzek a cosi mu našeptával.

„To je ten, kterému říkáš Birha z Turionu,“ pravil s odporem Borbos.

Kat si lépe prohlédl našeptávače. Jeho tvář byla bledá a holá, posetá jizvami od neštovic. Husté obočí mu srůstalo nad nosem.

„Almendořane! Vydej mi dceru, nebo ti nechám vypálit dvorec!“ zaburácel vladyka nesmlouvavým tónem.

„Tady tvá dcera není. Není mi nic do tvých dětí, máš si je lépe hlídat,“ odpověděl mu almendorský velitel nebojácně.

„Almendorský pse! Tvůj muž mi unesl dceru, zmrzačil dva muže a další čtyři zabil!“ řval vztekle Hardava. „Jestli mi ji hned nevydáš, budou vaše hlavy zdobit hradby Hovgorotu!“

Zoufalý Borbos se chtěl rozběhnout za svým velitelem a všechno vysvětlit. Kat ho však zadržel.

„Já jsem zabil tvé muže, vladyko Hardavo,“ zvolal drsným hlasem, který se nesl daleko do noci.

Všechny oči se rázem obrátily k němu. Kat pokynul Borbosovi a vydal se k bráně dvorce. Překvapení Storabové se před nimi rozestupovali a vytvářeli tak uličku.

„Já je zabil,“ pokračoval Kat. „Byli to vrazi a ty jsi je vyslal zavraždit almendorského důstojníka. Měli ti přivést zpět dítě, které tak rád necháváš bičovat.“

Nyní už stál před vladykou a hleděl mu zpřímá do očí. Převyšoval ho o hlavu.

„Co jsi zač?“ zeptal se Hardava, překvapený tou troufalostí. Něco takového si k němu ještě nikdy nikdo nedovolil.

Starý almendorský voják na ochozu palisády spatřil jílec meče, který měl Kat zavěšený na zádech.